

EDUSKUNNAN
PERUSTUSLAKIVALIOKUNTA

Helsingissä
31 päivänä lokakuuta 1991
Lausunto n:o 3

Sosiaali- ja terveysvaliokunnalle

Sosiaali- ja terveysvaliokunta on 18 päivänä lokakuuta 1991 pyytänyt eduskunnan päätöksen mukaisesti perustuslakivaliokunnalta lausunnon hallituksen esityksestä n:o 103 laiksi terveyskeskumaksukokeilusta.

Valiokunnassa ovat olleet kuultavina hallitusneuvos Ilkka Kauppinen sosiaali- ja terveysministeriöstä, vanhempi hallitussihteeri Raija Koskinen valtiovarainministeriöstä, professori Mikael Hidén, professori Antero Jyränki, professori Ilkka Saraviita ja oikeustieteen lisensiaatti (väit.) Martin Scheinin.

Käsiteltyään asian lähinnä valtiosääntöoikeudelliselta kannalta perustuslakivaliokunta esittää kunnioittaen seuraavaa.

Hallituksen esitys

Esityksessä ehdotetun terveyskeskumaksukokeilusta säädettävän lain mukaan kokeiluun osallistuvat kunnat ja kansanterveystyön kuntainliitot voisivat periä potilaalta asetuksessa säädettävän maksun lääkärissä käynnistä terveyskeskuksessa. Sosiaali- ja terveysministeriö valitsisi hakemusten perusteella kokeiluun osallistuvat kunnat ja kuntainliitot kiinnittäen huomiota siihen, että kokeilussa olisi mukana sijainniltaan ja elinkeinorakenteeltaan erilaisia kuntia. Kokeilun tarkoituksena on saada kokemuksia terveydenhuollon nykyistä joustavammasta sääntelystä ja eri maksujärjestelmien toimivuudesta.

Esitys liittyy vuoden 1992 tulo- ja menoarvioesitykseen.

Ehdotettu laki on tarkoitettu tulemaan voimaan 1 päivänä tammikuuta 1992 ja olemaan voimassa 31 päivään joulukuuta 1993.

Lakiehdotus käsitellään esityksen mukaan valtiopäiväjärjestyksen 66 §:ssä säädetyssä järjestyksessä.

Valiokunnan kannanotot

Lakiehdotuksen valtiosääntöoikeudellinen arviointi koskee ehdotuksen suhdetta hallitusmuodon 5 §:stä ilmenevään yhdenvertaisuusperiaatteeseen. Valiokunta on vakiintuneessa käytännössään katsonut tämän perustuslain säännöksen sinänsä sitovan myös lainsäätäjää. Säännöksestä ei kuitenkaan voi johtua tiukkoja rajoja lainsäätäjän harkinnalle (PeVL 12/1990 vp), eikä säännös siten lähtökohtaisesti muodostu esteeksi kulloisenkin yhteiskuntakehityksen kannalta välttämättömänä tai tarkoituksenmukaisena pidettävälle sääntelylle, vaikka sääntely saattaisi kansalaisia keskenään erilaiseen asemaan.

Arvioituaan lakiehdotusta edellä esitetyn valossa perustuslakivaliokunta toteaa, että ehdotus voidaan hallitusmuodon 5 §:n estämättä käsitellä tavallisessa lainsäädäntöjärjestyksessä.

Perustuslakivaliokunta kiinnittää sosiaali- ja terveysvaliokunnan huomiota siihen, olisiko kokeilunluonteisesti perittävän terveyskeskumaksun enimmäissuuruus säädettävä laissa eikä asetuksessa, niin kuin esityksessä ehdotetaan.

Lisäksi valiokunta korostaa, että kansalaisten perustavanlaatuisiin oikeuksiin kuuluu oikeus saada terveyspalveluja. Siksi lain soveltamisessa on 1 §:n 3 momentin mukaisesti huolehdittava siitä, ettei vähävaraisten kansalaisten palvelujen saanti vaarannu kokeilukunnissa.

Edellä esitetyn perusteella perustuslakivaliokunta esittää kunnioittavasti,

että hallituksen esitykseen sisältyvä lakiehdotus voidaan käsitellä valtiopäiväjärjestyksen 66 §:ssä säädetyssä järjestyksessä.

Asian ratkaisevaan käsittelyyn valiokunnassa ovat ottaneet osaa puheenjohtaja Zyskowitz, varapuheenjohtaja Alho, jäsenet Jansson, Kaari-

lahti, Koskinen, J. Leppänen, Nikula, Siuruainen, Varpasuo, Vistbacka, Vähänäkki ja Väistö sekä varajäsenet Helle ja Viljanen.

Eriäviä mielipiteitä

I

Perustuslakivaliokunta on lausunnossaan lyhyesti perustellen päätenyt siihen, että hallituksen esitys terveyskeskusmaksukokeilusta voidaan säätää tavallisessa lainsäädäntöjärjestyksessä. Asian käsittelyssä allekirjoittaneet mm. valiokunnan valtiosääntöasiantuntijoiden lausuntojen johdosta esittivät, että verrattuna valiokunnan eräisiin aikaisempiin kannanottoihin nyt käsillä olevan esityksen yhteydessä olisi tärkeätä tuoda esiin ne perusteet, joilla tavallinen lainsäädäntöjärjestys on hyväksyttävissä. Tämän johdosta esitämme eriävänä mielipiteenä valiokunnan lausunnon perusteluihin seuraavaa.

Perustuslakivaliokunta on aikaisemmissa lausunnoissaan esittänyt useitakin eri perusteita, joita on tarkasteltava arvioitaessa, mikä vaikutus hallitusmuodon 5 §:ssä säädetyllä yhdenvertaisuusperiaatteella on lainsäädäntöjärjestykseen.

Yhtenä perusteena on lausuttu, että hallitusmuodon 5 §:ssä säädetty kansalaisten yhdenvertaisuus lain edessä ei edellytä kaikkien kansalaisten kaikissa suhteissa samanlaista kohtelua, elleivät asiaan vaikuttavat olosuhteet ole samantaisia. Näin on tavallisessa lainsäädäntöjärjestyksessä säädetty lakeja, joilla sosiaaliin tai muihin yhteiskuntapoliittisiin oikeudenmukaisuussuihin nojautuen parannetaan erityiseduin tai muuten suosimalla vain tietyn väestöosan tai ryhmän asemaa, jos se on muita huonompi.

Valiokunta on pitänyt tavallisen lainsäädäntöjärjestyksen käyttämisen edellytyksenä myös sitä, että erottelu ei ole vaikutuksiltaan merkittävä. Yhdenvertaisuusperiaatteen tulkinnalle ei valiokunnan lausuntokäytännön mukaan myöskään voida asettaa tiukkoja rajoja. Muutenhan yhteiskunnallisten uudistusten aikaansaaminen helposti tyrehtyisi.

Viimeksi valiokunta on vuonna 1990 (PeVL 12/1990 vp) pitänyt mahdollisena yhdenvertaisuusperiaatteen estämättä ryhtyä kulloisenkin yhteiskuntakehityksen kannalta välttämättömään tai tarkoituksenmukaiseen sääntelyyn,

vaikka se asettaisi maan eri osissa asuvat kansalaiset erilaiseen asemaan.

Perustuslakivaliokunnan tulkintalinja on parin vuosikymmenen kuluessa vähitellen ohjautunut tavallisessa lainsäädäntöjärjestyksessä toteutettavalle yhteiskunnalliselle uudistustyölle enemmän tilaa antavaksi.

Tarkasteltavana olevalla hallituksen esityksellä laiksi terveyskeskusmaksukokeilusta ei pyritä parantamaan minkään muita heikommassa asemassa olevan väestöosan olosuhteita. Tavallisen lainsäädäntöjärjestyksen käyttämisen tueksi ei myöskään voida osoittaa, että olosuhteet maan eri kunnissa olisivat niin erilaiset, että kokeilun aiheuttama ihmisten erottelu olisi tämänkään vuoksi perusteltu. Päinvastoin hallituksen esityksestä ei juurikaan ilmene, mitkä kunnat kokeiluun valitaan ja miten valinta tehdään.

Edellä sanottu ei kuitenkaan yksin voi mielestämme johtaa siihen, että lakiesitys olisi käsiteltävä vaikeutetussa lainsäädäntöjärjestyksessä.

Terveyskeskusmaksukokeilun merkitykseen ihmisille terveyspalvelujen käyttäjinä vaikuttaa kaksi seikkaa. Ensinnäkin on tarkasteltava sitä, kuinka suureksi maksu määrätään. Oikeus terveyspalvelujen saamiseen voidaan johtaa lainsäädäntömme lisäksi Suomea velvoittavista ihmisoikeussopimuksista. Tämä edellyttää lainsäätäjän kannanottoa maksun suuruuteen, jotta maksu ei edes periaatteessa voi muodostua kohtuuttoman suureksi.

Toiseksi on varmistettava taloudellisesti heikossa asemassa olevien sekä terveyskeskuksissa useasti käymään joutuvien oikeus näiden palvelujen saamiseen maksun estämättä. Pidämme hyvänä, että myös valiokunnan enemmistö tähdentää tätä.

Mielestämme valiokunnan olisi kuitenkin tullut osoittaa myös ne suuntaviivat, joiden mukaan lakiehdotuksen 1 §:n 3 momentin periaate maksun perimättä jättämisestä toteutuu myös käytännössä. Varmimmin tämä tapahtuu siten,

että terveyskeskuksen työntekijälle suoraan annetaan mahdollisuus jättää maksu määräämättä tai perimättä.

Lakiehdotuksen käsittelyjärjestyksen harkintaan vaikuttaa sekin, että nyt kysymyksessä on alueellisesti ja ajallisesti rajoitettu kokeilu. Vaikintuneen tulkinnan mukaan on tavallisessa lainsäädäntöjärjestyksessä eduskunnan enemmistön päätöksiin mahdollista säätää esitetyn suuruinen maksu kaikkiin maan terveyskeskuksiin.

Yleisen yhteiskuntakehityksen tarpeet, jotka yksistään ovat varsin mitäänsanomaton perustelu, voidaan tässä tapauksessa ymmärtää siten, että kokeilusta saadaan tietoja maksun vaikutuksista terveyskeskusten käyttöön ja niiden yh-

Helsingissä 31 päivänä lokakuuta 1991

Paavo Nikula

Esko Helle

Johannes Koskinen

II

Lain (HE 103) säätäminen perustuslakivaliokunnan enemmistön ehdottamassa valtiopäiväjärjestyksen 66 §:ssä säädetyssä järjestyksessä johtaisi siihen, että HM 5 §:ssä säädettyä perusoikeutta, kansalaisten yhdenvertaisuutta lain edessä, rikotaan, samoin kuin HM 7 §:ssä turvattua kansalaisen asuinpaikan valinnan vapautta. Perustuslakivaliokunnan enemmistön kanta asettaisi tavallisessa lainsäätämisyjärjestyksessä kansalaiset sikäli eriarvoiseen asemaan, että yhdessä kunnassa perittäisiin terveyskeskumaksu, kun taas toisessa kunnassa asuvat kansalaiset saisivat terveyspalvelunsa maksuttomina. Eriarvoinen kohtelu nojautuisi siis asuinpaikan valintaan ja sitä kautta rikkoisi HM 7 §:ssäkin säädetyn perusoikeuden käyttöä.

Lisäksi on huomattava, että lain hyväksymisen ehdotetussa muodossaan antaisi viranomaisille jo asetusteitse mahdollisuudet asettaa kansalaiset eriarvoiseen asemaan toisiinsa nähden myös eriarvoisuuden laadun ja määrän suhteen, koska ehdotetussa laissa ei määritellä terveyskeskumaksun enimmäismäärää eikä myöskään kokeilukuntien lukumäärää. Lakiehdotuksen 2 §:n mukaanhan kokeiluun osallistuvista kunnista ja niiden määrästä päättäisi sosiaali- ja terveysministeriö ja maksun suuruudesta taas päätettäisiin lakiehdotuksen 3 §:n mukaan asetuksella.

teiskunnalle aiheuttamien kustannusten kattamiseen sekä kaikille kuuluvan oikeuden terveyspalveluihin toteutumiseen.

Terveyskeskumaksu sinänsä on asia, josta vallitsee selvä erimielisyys kannattajien ja vastustajien kesken. Mutta näin on asianlaita varsin monista yhteiskunnallisista muutoksista. Niiden toteuttamismahdollisuuksissa perustuslain yhdenvertaisuusperiaate on tärkeä, rajoitettava, mutta ei kaikkia toimintamahdollisuuksia estävä tekijä. Näillä perusteilla päädyimme siihen, että hallituksen esitys laiksi terveyskeskumaksukokeilusta on sellainen, jonka eduskunnan yksinkertainen enemmistö voi hyväksyä tavallisessa lainsäädäntöjärjestyksessä.

Lakiehdotus on ristiriidassa myös maamme hyväksymien kansainvälisten ihmisoikeussopimusten kanssa. Ihmisoikeussopimusten pohjalta on nimittäin johdettavissa kielto heikentää niissä turvattujen oikeuksien jo saavutettua toteuttamistasoa terveyspalvelujen suhteen. — Ihmisoikeuksia koskevia sopimuksia ei loukattaisi, jos lakiehdotuksen 1 §:n 3 momenttia muutettaisiin siten, että se antaisi kunnille velvoitteen turvata vähävaraisimpien kansalaisten terveyspalvelujen saanti kokeilumaksujen estämättä. Se voitaisiin turvata esimerkiksi heihin rajatulla maksu- tai maksun korvausjärjestelyllä.

Edellä esitetyn pohjalta onkin katsottava, että kansalaisten tasavertaisuuden loukkaaminen ja heidän erilainen kohtelunsa asuinpaikan suhteen olisi mahdollista vain vaikeutetussa lainsäätämisyjärjestyksessä. Tätä näkemystä tukevat myös eräät samansuuntaiset ratkaisut lähimenneisyydessä eduskunnassa. Asunto-oikeuksien perustamiset eräille valikoiduille paikkakunnille mahdollistettiin vuonna 1972 perustuslain säätämisyjärjestyksessä annetulla lailla ja yhdyskuntapalvelua koskeva kokeilu joillakin paikkakunnilla hyväksyttiin tehtäväksi vuonna 1990 vaikeutetussa säätämisyjärjestyksessä syntyneellä lailla.

Ehdotettu laki, mikäli se säädetään perustuslakivaliokunnan enemmistön esittämässä tavallisen lain säätämisyjärjestyksessä, on siis jyrkässä

ristiriidassa niiden oikeuksien kanssa, joiden mukaan kansalaisilla on hallitusmuodon 5 ja 7 §:n nojalla oikeus asuinpaikasta riippumatta yhdenvertaiseen kohteluun lain edessä. Lakiehdotuksen mukaisia, asuinpaikasta riippuvia eroja ei voida pitää vähäisinä eikä myöskään yhteiskuntakehityksen välttämättä vaatimina, varsinkaan, kun lakiin ei ole esitetty muutoksia, jotka rajaisivat summittaisen kokeilumenettelyn laajuutta kuntien lukumäärän puolesta tai terveys-

Helsingissä 31 päivänä lokakuuta 1991

Matti Vähänäkki

III

Perustuslakivaliokunta on äänestyksen jälkeen hyväksynyt lausunnon annettavaksi sosiaali- ja terveysvaliokunnalle hallituksen esityksestä n:o 103 laiksi terveyskeskusmaksukokeiluksi.

Määräaikainen laki terveyskeskusmaksukokeilusta asettaa kansalaiset eriarvoiseen asemaan heidän asuinpaikkakunnastaan riippuen. Tältä osin katson ehdotetun lain olevan ristiriidassa hallitusmuodon 5 §:n sisältämän kansalaisten yhdenvertaisuussäännöksen kanssa. Lisäksi lakiehdotuksen tarkoittamaan erotteluun liittyy hallitusmuodon 7 §:n säännös kansalaisten asuinpaikan valitsemisen vapaudesta sekä ihmisoikeussopimuksissa turvattu oikeus terveyspalveluihin.

Suomi on sitoutunut ns. ihmisoikeussopimuksissa järjestämään kaikille kansalaisilleen terveyspalvelut. Näin säädetään mm. taloudellisia, sosiaalisia ja sivistyksellisiä oikeuksia koskevassa kansainvälisessä yleissopimuksessa (SopS 6/76). Sopimuksen mukaan Suomi on tunnustanut jokaiselle oikeuden "nauttia korkeimmasta saavutettavissa olevasta ruumiin- ja mielenterveydestä" sekä sitoutunut toimenpiteisiin "selaisten olosuhteiden luomiseksi, jotka ovat omiaan turvaamaan jokaiselle lääkärin ja sairaaloiden palvelukset sairaustapauksissa".

Euroopan sosiaalisen peruskirjan (SopS 43—44/91) mukaan Suomi on sitoutunut "varmistamaan, että jokaiselle henkilölle, jolta puuttuvat riittävät varat ja joka ei pysty hankkimaan tällaisia varoja omin avuin tai muista lähteistä, etenkin sosiaaliturvajärjestelmän tarjoamista etuuksista, turvataan riittävä apu ja sairaustapauksissa kyseisen tilan vaatima hoito".

keskusmaksun enimmäismäärän puolesta tai jotka turvaisivat vähävaraisimman kansanosan oikeudet maksuttomaan terveyspalveluun kokeilukunnissa.

Edellä esitetyn perusteella katson,

että lakiehdotus on käsiteltävä valtiopäiväjärjestyksen 67 §:ssä säädetyssä järjestyksessä.

Lapsen oikeuksien yleisopimuksen (SopS 59—60/91) mukaan Suomi on myös sitoutunut turvaamaan terveyspalvelut kuten myös naisten syrjinnän vastaisen yleissopimuksen (SopS 68/86) mukaan, jossa on myös määräys siitä, että terveyspalveluja on "tarvittaessa" annettava maksuttomasti.

Kun otetaan huomioon, että kansanterveyslain 21 §:n 1 momentissa (1117/90) säädetään, että kansanterveyslain 14 §:ssä tarkoitettujen kunnan velvollisuuteen kuuluvat terveydenhuolto- ja palvelut ovat eräin poikkeuksin maksuttomia, ja kun nyt ehdotetulla lailla ko. palvelut määrätään kokeilukunnissa maksullisiksi, voidaan lakiehdotuksen katsoa heikentävän kokeilukunnissa asuvien henkilöiden mahdollisuuksia saada ko. palveluja. Näin tapahtuu erityisesti paljon sairastavien taloudellisesti heikoimmassa asemassa olevien kohdalla.

Normaalisti on kansainvälisiä sopimuksia sivuavissa asioissa, etenkin ns. ihmisoikeussopimuksiin liittyvissä asioissa, pyritty parantamaan heikoimmassa asemassa olevien kansalaisten asemaa vastaamaan mainituissa sopimuksissa edellytettyä tilannetta. Nyt kuitenkin kokeilukunnissa tämän kansalaisryhmän asemaa heikennetään kuntien tulorakenteen parantamisen kustannuksella. Käsiteltävänä oleva lakiehdotus ei siten kohtele kaikkia maamme kansalaisia tasavertaisesti, vaan lain vaikutus riippuu kansalaisen asuinpaikasta. Käsitelmäni mukaan yhdenvertaisuussäännös sitoo myös lainsäätäjää ja alueellisesti erottelevan kohtelun yhteydessä on otettava myös huomioon hallitusmuodon 7 §:n säännös kansalaisten asuinpaikan valitsemisen vapaudes-

ta. Yhdenvertaisuussäännöstä olisi tulkittava muiden perusoikeussäännösten tapaan siten, että erityistä huomiota kiinnitetään kansalaisten erottelevaan kohteluun. Aikaisemmin tähän lainkohtaan on kiinnitetty erityistä huomiota. Esimerkiksi asunto-oikeuksien perustamista koskeva laki säädettiin vaikeutetussa järjestyksessä, kuten myös laki yhdyskuntapalvelun kokeilemisesta, koska näiden lakien katsottiin merkitsevän erilaista kohtelua eri paikkakunnilla asuville kansalaisille.

Lakiehdotuksen 1 §:n 3 momentissa todetaan, että mainittu terveyskeskusmaksukokeilu ei saa vaarantaa kansalaisten oikeutta saada terveydenhuollon palveluja. Missään ei kuitenkaan ole todettu, miten nämä palvelut taataan esimerkik-

si paljon sairastavien vähävaraisten kansalaisten kohdalla. Lakiehdotuksessa, tai ainakin sen perusteluissa, olisi tullut olla maininta siitä, miten ko. palvelut turvataan paljon sairastaville vähävaraisille kunnan asukkaille.

Edellä olevan ja valiokunnassa kuultujen selvitysten perusteella sekä ottaen huomioon sen, että lakiehdotuksen aiheuttama eriarvoinen kohtelu asuinpaikasta riippuen on siinä määrin merkittävää, että sen voidaan katsoa rikkovan hallitusmuodon kansalaisille takaamia perusoikeuksia, esitän,

että lakiehdotus tulisi säätää valtiopäiväjärjestyksen 67 §:n mukaisesti vaikeutetussa lainsäätämisyksessä.

Helsingissä 31 päivänä lokakuuta 1991

Raimo Vistbacka

IV

Olen perustuslakivaliokunnan enemmistön kanssa samaa mieltä siitä, että lakiehdotus terveyskeskusmaksukokeiluksi on säädettävissä tavallisessa lainsäätämisyksessä. Mielestäni valiokunnan enemmistö on kuitenkin sivuuttanut liian kevyesti kansalaisten yhdenvertaiseen kohteluun liittyvät näkökohdat.

Ensinnäkin olisi kohtuullista, että hallitus olisi esittänyt yhteiskuntapoliittisia perusteita sille, että kansalaiset ovat eriarvoisessa asemassa terveyspalvelujen suhteen. Osa saa palvelut maksutta, osa joutuu maksamaan kokeiluai- kana maksun. Hallitus ei ole esittänyt myöskään mitään tutkimussuunnitelmaa, jolla voitaisiin seurata maksun terveystaloudellista vaikutusta. Ilmeistä onkin, että maksulla halutaan yhänsä terveyspalvelujen käyttöä. Kansalaisten yhdenvertaisuuden kannalta tämä on ongelmalista.

Toiseksi perustuslakivaliokunta on katsonut, että lailla voidaan säätää asioista, jotka johtavat kansalaisten eriarvoiseen kohteluun. Pääsääntöisesti tuolloin on kuitenkin ollut kysymys joidenkin kansalaisten tai kansalaisryhmittymien

aseman parantamisesta eikä heikentämisestä. Tätä vallitsevaa kuvausta käytännöstä valiokunnan enemmistö ei ole halunnut kirjata kannanotojensa perusteluihin.

Myönteistä on, että valiokunnan lausunnossa kiinnitetään huomiota maksun enimmäismäärän säätämiseen lailla asetuksen sijaan. Lakiehdotus merkitsee laajaa delegointia lainsäätäjältä mak- sun osalta asetuksenantajalle ja kokeiluun osal- listuvien kuntien osalta ministeriölle. Näin kansalaisten yhdenvertaisen kohtelun kannalta jou- dutaan entistä sattumanvaraisempiin tilanteisiin. Myönteistä valiokunnan lausunnossa on myös lakiehdotuksen 1 §:n 3 momentin terveyspalvelu- jen saatavuutta koskevan maininnan korostami- nen. Tämä tarkoittaa mielestäni sitä, että mm. vähävaraisuuden perusteella voi kieltäytyä mak- sun suorittamisesta vedoten kyseiseen moment- tiin.

Koska lakiehdotus on monessa mielessä epä- kelpo ja sen vaikutukset ovat terveystaloudellisesti kielteiset, en voi olla hyväksymässä lakiehdotusta.

Helsingissä 31 päivänä lokakuuta 1991

Arja Alho

V

Mielestämme valiokunnan enemmistön kanta koskien kokeilunluonteisesti perittävän terveyskeskusmaksun enimmäissuuruuden säätämistä laissa eikä asetuksessa on väärä. Kunnille menevät käyntimaksut eivät kuulu hallitusmuodon 61 tai 62 §:n piiriin. Terveyskeskuslääkärissä käyntimaksu on kunnallisesta palvelusta perittävä maksu. Se voidaan Suomessa voimassa olevan perustuslain mukaan asettaa

Helsingissä 31 päivänä lokakuuta 1991

Marjut Kaarilahti

ilman, että maksun enimmäismäärästä säädetään lailla.

Edelleen olemme vastoin valiokunnan enemmistön mielipidettä sitä mieltä, että terveyskeskusmaksukokeilu olisi ulotettava kaikkiin niihin kuntiin, jotka ovat ilmoittaneet halukkuutensa tulla mukaan terveyskeskusmaksukokeiluun. Tällöin vältyttäisiin siltä pohdiskelulta, onko lakiesitys HM 5 §:n vastainen.

Päivi Varpasuo